

ปัญหาที่สวน สาธารณะ

อันเตอร์สุดลมหายใจลึกลับ “ฉันไม่พูดคำพวกนั้น”

โดย ไดอานา เอเวลิน นิลสัน
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

เรื่องนี้เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกา

อันเตอร์วิ่งข้ามสวนสาธารณะไปกับ
เพื่อนๆ เขายิ้มกว้างขณะที่รู้สึกว่าการผัด
ผ่านตัวเขาไป เขา รู้สึกว่าเขาเร็วและตัวเบา
มาก!

ไคล์เตะร็วก่อน “ฉันชนะ!” เขาตะโกน
อันเตอร์ไปถึงรั้วในครู่ต่อมา “ไม่ยุติธรรม
เลย! นายเริ่มวิ่งก่อน”

“ใช่เลย” มิเกลพูด “วิ่งแข่งกัน ไปที่ต้นไม้
นะ!”

อันเตอร์เริ่มออกวิ่งอีกครั้ง คราวนี้เขาเตะ
ต้นไม้ก่อน แต่มีเกลอยู่ข้างหลังเขาพอดี

“ฉันชนะ!” มิเกลกล่าว
“ไม่ใช่ อันเตอร์ชนะ” ไพเพอร์
กล่าว

“ใช่แล้ว” ไคล์พูด
มิเกลถอดอก แล้วเขาก็พูดคำไม่เหมาะ
สมออกมา
เด็กคนอื่นๆ พวกกันหัวเราะ มิเกลพูด
คำพวกนั้นอีกแล้วพวกเขาก็หัวเราะอีก
อันเตอร์รู้สึกเศร้าใจ เขา รู้ดีว่าคำ
พูดนั้น ไม่เหมาะที่จะพูด แต่เขาก็ไม่
ต้องการถูกหยอกเข้าแบบนี้ เขาไม่ได้พูด
อะไรออกมา

ไพเพอร์กล่าวคำไม่เหมาะสมออกมาอีกคำ จากนั้น
ไคล์ก็พูดออกมาด้วยอีกคำ
“ตอนนี้นายพูดออกมาบ้างสิ อันเตอร์” ไคล์พูด
“ใช่ พูดมาเถอะ” มิเกลพูดเสริม “พูดคำสบถออก
มาเถอะ”

อันเตอร์สุดลมหายใจลึกลับ “ฉันไม่พูดคำพวกนั้น”
“พูดแค่คำเดียวไม่เป็นไรหรอกนะ” ไคล์พูด
“ฉันไม่อยากจะ” อันเตอร์ตอบ
“นายกลัวมากไปหรือไง?” มิเกลหัวเราะ
ใบหน้าของอันเตอร์รู้สึกร้อนผ่าว “ฉันจะไปเล่นที่
อื่นนะ”

เด็กๆ ที่เหลือยังคงหัวเราะและพูดคำไม่เหมาะสมเหล่า
นั้นต่อไป อันเตอร์ต้องการแยกตัวออกไป เวลานี้สวน
สาธารณะแห่งนี้ไม่ได้ให้ความรู้สึกสนุกสนานแล้ว “แล้ว
เจอกัน” เขาพิมพ์

อันเตอร์เอามือทั้งสองข้างล้างกระเป๋ากางเกง และเดิน
ช้าๆ ผ่านเด็กคนอื่นๆ เขาไม่รู้สึกว่าตัวเขารวดเร็วหรือเบา
อีกต่อไป เขา รู้สึกว่าเขาตัวหนักขึ้น
เขาเจอแม่กับพ่อที่นั่งอยู่บนม้านั่ง พ่อวางหนังสือลง
“ถูกเป็นอะไรไหม?”

อันเตอร์ขยับไหล่ “พวกเขาเริ่มพูดคำไม่เหมาะสมครับ
ผมไม่อยากทำอย่างนั้น ผมเลยเดินออกมา”
แม้ยิ้ม “นั่นกล้าหาญมากเลย”

“เราภูมิใจในตัวลูกมาก” พ่อบอก “เป็นเรื่องยากที่
จะตัดสินใจเลือกสิ่งที่ดีเมื่อคนรอบข้างเราไม่ได้เป็น
เช่นนั้น”

อันเตอร์ถอนหายใจ เขาดีใจที่เลือกสิ่งถูกต้องแต่เขา
ก็ยังไม่รู้สึกลึกลับ

“ลูกอยากกลับบ้านเลยไหม?” แม่ถาม
อันเตอร์คิดเรื่องนั้น “อย่าเพิ่งเลยครับ” เขาตอบ เขา
มองไปที่กลุ่มเด็กอีกกลุ่มที่กำลังเล่นอยู่บนเชือกไต่
“ผมจะไปเล่นตรงนั้นนะครับ”

ขณะที่อันเตอร์เดินไป เด็กชายคนหนึ่งโบกมือให้
เขา “สวัสดี ฉันชื่อเดวิด”
“ฉันชื่ออันเตอร์ ฉันกระโดดเล่นกับนายได้ไหม?”
“ได้สิ!”

อันเตอร์ขึ้นไต่เชือกและรู้สึกได้ถึงลมที่พัดแรง ขณะที่
ที่เขาเล่นกับเดวิดและคนอื่นๆ เขา รู้สึกว่าตัวเองรวดเร็ว
และตัวเบาขึ้นอีกครั้ง เขาทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว แม้ว่าจ
ยากก็ตาม เขาดีใจที่ตัดสินใจเลือกสิ่งถูกต้อง ●

หากต้องการเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการตัดสินใจเลือกสิ่งถูกต้อง โปรดอ่านมาตรฐาน
พระกิตติคุณของฉันที่ปกหลังของ หนังสือแนะนำสำหรับเด็ก